

9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽¹⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościom krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżące podnoszą następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącym swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2019 r. – Experian Finance 2012/Komisja

(Sprawa T-771/19)

(2020/C 45/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Experian Finance 2012 Ltd (Nottingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości na podstawie art. 49; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że kwestionowany środek spowodował powstanie korzyści gospodarczej w rozumieniu i zakresie art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy identyfikacji systemu odniesienia do celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez błędne lub niepełne zidentyfikowanie oraz niewłaściwe zrozumienie istotnych celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie uznając kwestionowany środek za pociągający za sobą odstępstwo od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i/lub popełniła oczywiste błędy w ocenie błędnie kwalifikując kwestionowany środek jako *prima facie* selektywny, niesłusznie uznając, że wiązał się on z odmiennym traktowaniem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uwzględniając w swojej ocenie selektywności kwestionowanego środka dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, podczas gdy instrument ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja uznała, że kwestionowany środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie władzy przez Komisję, sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając domniemane odstępstwo za nieuzasadnione w odniesieniu do opodatkowania zysku(-ów) finansowego(-ych) nieprzeznaczonego(-ych) do obrotu z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki, które są objęte *prima facie* przepisami sekcji 371 EB („działalność w Zjednoczonym Królestwie”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień podatkowych dotyczących „kwalifikowanych zasobów” oraz „zysków z dopasowanych odsetek”, decyzja Komisji jest również obciążona brakiem jakiegokolwiek uzasadnienia w odniesieniu do kwestii uzasadnienia tych zwolnień bądź też ich nieuzasadnienia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający z art. 41 Karty praw podstawowych. W szczególności w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nie wskazała, że miała wątpliwości co do uzasadnienia „zwolnienia podatkowego w wysokości 75 %” na podstawie przepisów sekcji 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] w celu uniknięcia praktycznych trudności związanych z przeprowadzeniem analizy funkcji decyzyjnych i zarządczych w odniesieniu do działalności w zakresie udzielania pożyczek wewnątrz grupy tak, aby dać zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii; Komisja nie zwróciła się w trakcie postępowania wyjaśniającego do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji zdecydowała się zignorować takie uwagi, które zostały w rzeczywistości przedstawione przez zainteresowane strony w tym względzie. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działalnościami krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłoby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2019 r. – William Grant & Sons i William Grant & Sons Investments/Komisja

(Sprawa T-772/19)

(2020/C 45/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: William Grant & Sons Holdings Ltd (Dufftown, Zjednoczone Królestwo) i William Grant & Sons Investments Ltd (Dufftown) (przedstawiciele: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, adwokat M. Peristeraki i K. Desai, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie braku niezgodnej z prawem pomocy państwa i stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2019) 2526 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych w zakresie, w jakim stwierdzono w nim istnienie niezgodnej z prawem pomocy państwa oraz uchylene ciężącego na Zjednoczonym Królestwie obowiązku odzyskania niezgodnej z prawem pomocy państwa jakoby otrzymanej w tym kontekście przez skarżące (art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakładają one na Zjednoczone Królestwo obowiązek odzyskania od skarżących domniemanej pomocy państwa; oraz
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie rozumie kontekst, cel i funkcjonowanie brytyjskich przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) odnoszących się do traktowania zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu. Wnioski Komisji zawarte w zaskarżonej decyzji opierają się na skumulowanych oczywistych błędach. W szczególności Komisja popełniła oczywiste błędy w rozumieniu całego brytyjskiego systemu podatkowego, w rozumieniu celów systemu dotyczącego kontrolowanych spółek zagranicznych, szczególnego zakresu zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz definicji umów kwalifikowanej pożyczki.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja błędnie interpretuje zwolnienie podatkowe dla finansowania grup jako zwolnienie podatkowe, a zatem jako korzyść. W odniesieniu do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu zwolnienie podatkowe dla finansowania grup stanowi przepis dotyczący opodatkowania i część definicji granic przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych, a nie korzyść selektywną. Komisja nie przedstawiła żadnej analizy ilościowej wykazującej,